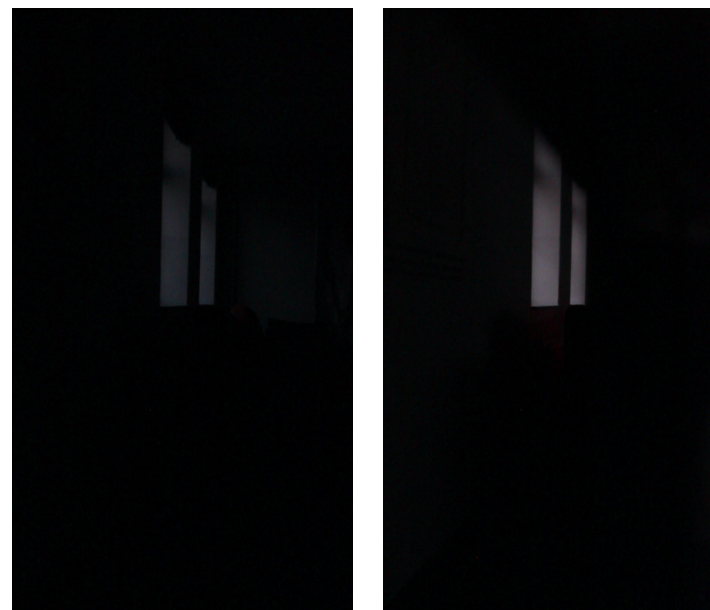
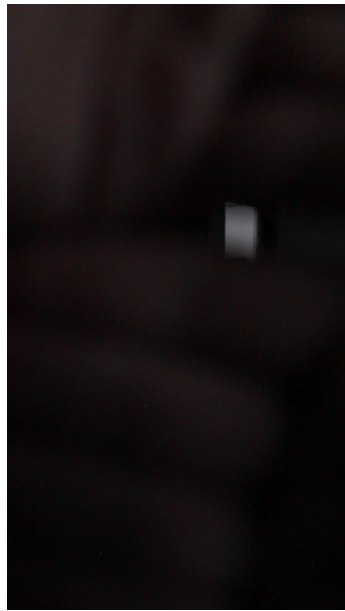
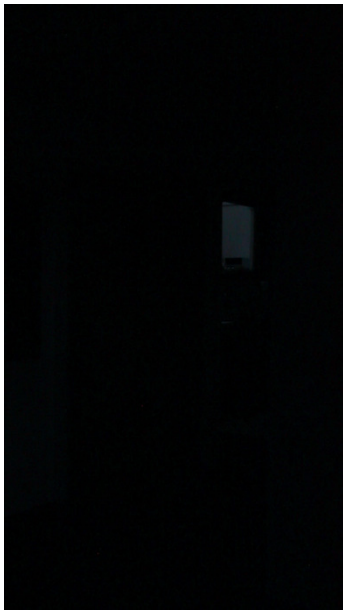

168H betrof het voornemen met de schemer als materiaal te werken, zonder vooropgezet plan. Dit hield in dat ik mezelf dwong, tijdens de schemer iets te doen, zonder te weten wat. Als een try-out voor een spontane, open houding. Ik wilde werken met de schemer als materiaal zonder dat ik een denkbeweging of concept voor ogen had. Deze nieuwe houding zou mogelijk nieuwe perspectieven kunnen openen.

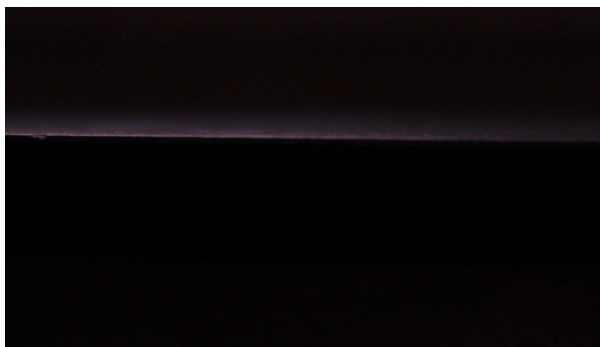
De schemer komt in meer van mijn werken voor. Zo verduisterde ik voor DOWNTIME de ruimte naarmate het lichter werd zodat een zelfde hoeveelheid licht aanwezig bleef gedurende de film (als metafoor voor het verlangen naar een eeuwige schemer). In DAY AND NIGHT schoof ik een zonsondergang en zonsopgang over elkaar heen, eveneens als onmogelijk verlangen naar eenheid en gelijktijdigheid.

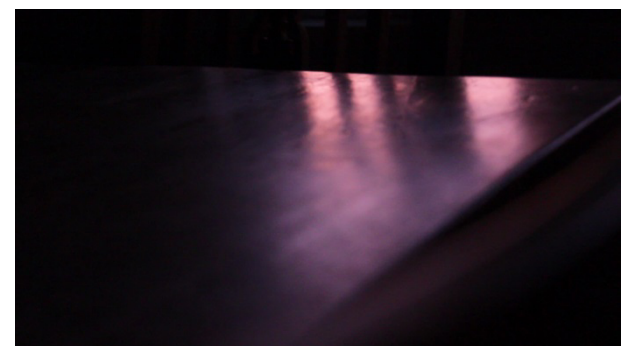

Terugkijkend op 168H bevestigt deze poging mijn eerdere werkhouding eerder dan dat deze vernieuwd is geraakt. In mijn werkhouding reageer ik reeds spontaan op observaties. Wanneer observatie en denkbeweging elkaar raken, ontstaat een nieuw kunstwerk. Het forceren van deze spontane houding betreft een contradictio in terminis, maar dat neemt niet weg dat de observaties die ik deed gedurende 168H inmiddels een denkbeweging hebben geraakt en ik herbevestigd ben in mijn vertrouwde werkhouding.